

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 417/2014
07.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.С., због продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези са члановима 33. и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката М.Ч., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.168/13 од 28.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.48/2014 од 20.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 07. маја 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.С. – адвоката М.Ч., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.168/13 од 28.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.48/2014 од 20.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.168/13 од 28.06.2013. године, окривљени А.С. оглашен је кривим да је, заједно са окривљеним Д.Ј., извршио продужено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези са члановима 33. и 61. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 04.12.2012. године до 28.06.2013. године.

Истом пресудом, на основу одредаба чланова 91. и 92. КЗ, од окривљеног А.С. одузета је имовинска корист у износу од ... еура и ... динара, а на основу члана 87. КЗ према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимања предмета и то 11 мобилних телефона са припадајућим картицама, ближе описаним у изреци првостепене пресуде.

Истовремено, окривљени А.С. је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду новчани износ од 16.365,00 динара, и то на име трошкова вештачења, те износ од 20.000,00 динара на име паушала, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.48/2014 од 20.02.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, те бранилаца окривљених А.С. и Д.Ј., а пресуда Вишег суда у Београду К бр.168/13 од 28.06.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.С. – адвокат М.Ч., на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП, због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тач. 7. и 9. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, као и због повреда закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010), то је Врховни касациони суд законитост радњи предузетих у првостепеном поступку који је окончан доношењем првостепене пресуде, која је донета 28.06.2013. године, ценио по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку.

Указујући на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 7. и 9. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 5. и 8. раније важећег ЗКП – "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010), бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања овлашћеног тужиоца и прекорачења оптужбе, а ову повреду види у томе што је на страни 36 првостепене пресуде наведено да је "суд прецизирао оптужницу по службеној дужности", сматрајући да је на овај начин суд себи прибавио улогу тужиоца, који је једино овлашћен за прецизирање оптужних аката. Надаље, у захтеву се наводи да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, ову грешку првостепеног суда оправдао наводима да се у конкретном случају ради о терминолошкој неправилности и да на тај начин

првостепени суд није прекорачио оптужбу, на који начин је и другостепени суд учинио исте повреде одредаба кривичног поступка.

Супротно изнетим наводима захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд налази да побигјаним пресудама нису учињене наведене битне повреде одредаба кривичног поступка.

Наиме, из списка предмета утврђује се да је кривични поступак против окривљеног А.С. вођен по оптужници Вишег јавног тужиоца у Београду Кт бр.972/12 од 28.02.2013. године, којом му је стављено на терет извршење кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ. За гоњење учинилаца ових кривичних дела, сходно одредбама члана 2. и 26. Закона о јавном тужилаштву и одредбама члана 46. Законика о кривичном поступку који је важио у време доношења првостепене пресуде, надлежан је јавни тужилац, те је, према томе, кривични поступак против окривљеног покренут и вођен од стране овлашћеног јавног тужиоца и то пред надлежним судом – Вишим судом у Београду, према одредбама члана 23. Закона о судовима и члана 27. став 1. раније важећег ЗКП.

Из наведених разлога, наводи захтева – да је правноснажна пресуда донета уз битне повреде из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 5. раније важећег ЗКП), оцењени су неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева у делу којим се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 8. раније важећег ЗКП). Ово стога што прецизирањем оптужнице првостепени суд није "себи прибавио улогу тужиоца", како се то неосновано наводи у захтеву, већ се кретао у границама оптужног акта, оглашавајући окривљеног кривим за лакше кривично дело – кривично дело из члана 246. став 1. у вези са члановима 33. и 61. Кривичног законика, а у складу са чињеничним стањем утврђеним у поступку, те су сагласно томе, од стране првостепеног суда и изостављени наводи оптужнице који у току поступка нису доказани.

На исту повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног је указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, које жалбене наводе је Апелациони суд у Београду, као другостепени, оценио неоснованим и о томе, на страни 8 образложења, изнео у свему јасне разлоге, које и Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13) на ове разлоге и упућује.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП - "Службени гласник РС", бр. 58/2004 ... 76/2010) и с тим у вези истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказу на којем се не може засновати. У односу на ову повреду, у захтеву се наводи да је првостепена пресуда заснована на исказу сведока – овлашћеног службеног лица органа унутрашњих послова П.С., који је сведочио о оперативним

сазнањима и који је изјавио да је кривична пријава резултат оперативног рада њихове службе, као и њиховог тумачења телефонских разговора окривљеног А.С. а који доказ је недозвољен према одредбама члана 97. став 1. тачка 4. раније важећег ЗКП.

Супротно изнетим наводима захтева, Врховни касациони суд налази да побијаном пресудом нису учињене наведене битне повреде одредаба кривичног поступка.

Наиме, из списка предмета произилази да сведок П.С. није сведочио о оперативним сазнањима, већ је у свом исказу само навео да је кривична пријава против окривљеног, између осталог, поднета и на основу оперативних сазнања, о чијој садржини није сведочио, те првостепена пресуда, супротно наводима браниоца окривљеног, није заснована на недозвољеном доказу. И ову повреду, бранилац је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде који жалбени наводи су оцењени неоснованим, па како је Апелациони суд у Београду, као другостепени, у вези са тим изнео јасне разлоге на страни 8 став 2 образложења пресуде, које разлоге и овај суд у потпуности прихвата као правилне, то на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Најзад, неосновани су и наводи захтева којима се правноснажне пресуде пробијају због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП (члан 369. тачка 4. раније важећег ЗКП "Службени гласник РС", бр. 58/2004 ... 76/2010).

Указујући на ову повреду закона, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд, приликом доношења одлуке о казни у односу на окривљеног А.С., као отежавајућу околност ценио чињеницу да је једном осуђиван, да је у изјављеној жалби бранилац навео да је у односу на ову особу наступила законска рехабилитација, али да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, и поред тога што је жалбене наводе прихватио у овом делу, окривљеног осудио на исту казну, на који начин су и првостепени и другостепени суд учинили повреду закона на штету окривљеног.

По оцени овога суда, ни наводи захтева у овом делу не могу се прихватити као основани, обзиром да су и првостепени и другостепени суд одлуку о врсти и висини кривичне санкције донели у границама својих овлашћења. Сви наведени наводи захтева у суштини се свде на оспоравање утврђених чињеница од стране суда, а од којих зависи одлука о кривичној санкцији. Како је другостепени суд овлашћен да оцени да ли су одређене чињенице, од којих зависи одлука о кривичној санкцији, прецењене или потцењене и да у складу са тим донесе одлуку о кривичној санкцији, имајући у виду да се у конкретном случају суд и кретао у границама својих овлашћења, то су наводи захтева и у овом делу оцењени неоснованим.

У вези са повредом кривичног закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче и да је правноснажним пресудама учињена повреда закона у погледу одлуке о одузимању имовинске користи. Ову повреду бранилац види у томе што првостепени суд исказ сведока Д.И., који је навео да је одузети новац у еврима његова својина, није прихватио као истинит, већ га је

оценио нелогичним јер није доставио писане доказе, те у томе што се другостепени суд "није ни осврнуо" на жалбене наводе којима је указано да је на овај начин терет доказивања пребачен на сведока, супротно одредбама ЗКП.

Врховни касациони суд је и ове наводе захтева оценио неоснованим, имајући у виду да су и првостепени и другостепени суд у овом делу одлуке донели у границама својих овлашћења, а у складу са одредбама Законика о кривичном поступку. Наводи захтева за заштиту законитости се и у овом делу у суштини свде на оспоравање утврђених чињеница, од којих зависи одлука о одузимању имовинске користи од окривљеног А.С., па када се има у виду да је бранилац окривљеног у жалби истицао и ову повреду закона, те да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, жалбене наводе у овом делу оценио неоснованим и на страни 9 образложења изнео јасне разлоге због чега налази да је првостепени суд правилно применио закон након што је утврдио да је девизни износ од ... евра, који је пронађен код окривљеног А.С. - стечен продајом опојне дроге ..., и да овај новац не припада сведоку Д.И., које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, те на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Како се у осталом делу захтевом за заштиту законитости указује на повреду из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, које као разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљених и њихових бранилаца нису прописане одредбом члана 485. став 4. ЗКП, то наводи захтева у овом делу нису ни разматрани.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.